

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2016)0300

Zwalczanie handlu ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE (2015/2340(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszystkie stosowne międzynarodowe traktaty o prawach człowieka,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka,
- uwzględniając Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (2000 r.) i protokoły do niej, w szczególności Protokół o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi (2000 r.) oraz Protokół przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną (2000 r.),
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin (1990 r.),
- uwzględniając prace międzynarodowych mechanizmów ochrony praw człowieka, w tym pracę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, jak również innych odpowiednich specjalnych sprawozdawców ONZ, powszechny okresowy przegląd praw człowieka oraz prace stosownych organów traktatowych ds. praw człowieka,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ ds. handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi (2014 r.),
- uwzględniając sprawozdanie Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości dotyczące handlu ludźmi na świecie (2014 r.),
- uwzględniając modelową ustawę Narodów Zjednoczonych przeciwko handlowi ludźmi, mającą pomóc państwom zrewidować i zmienić obowiązujące ustawodawstwo oraz przyjąć nowe ustawodawstwo na rzecz zwalczania handlu ludźmi (2009 r.),

- uwzględniając zalecane zasady i wytyczne dotyczące praw człowieka oraz zwalczania handlu ludźmi, przedstawione Radzie Społeczno-Gospodarczej w formie addendum do sprawozdania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (UNHCHR) (E/2002/68/Add. 1),
- uwzględniając Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka wdrażające ramy ONZ „Ochrona, poszanowanie i naprawa”,
- uwzględniając podstawowe zasady ONZ dotyczące prawa ofiar handlu ludźmi do skutecznego środka odwoławczego,
- uwzględniając wytyczne UNICEF-u w sprawie ochrony dzieci będących ofiarami handlu ludźmi,
- uwzględniając Konwencję nr 29 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej (1930 r.), protokół z 2014 r. do Konwencji nr 29 dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r., Konwencję nr 105 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą zniesienia pracy przymusowej (1957 r.) oraz Zalecenie nr 203 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczące środków uzupełniających na rzecz skutecznej likwidacji pracy przymusowej (2014 r.),
- uwzględniając Konwencję nr 138 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (1973 r.) oraz Konwencję nr 182 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (1999 r.),
- uwzględniając Konwencję nr 189 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym (2011 r.),
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) z 2014 r. zatytułowane „Zyski a ubóstwo: ekonomia pracy przymusowej”,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości, Europejską kartę społeczną oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej pkt. 5,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw,
- uwzględniając dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich,
- uwzględniając dokument dotyczący działań na temat wzmacniania zewnętrznego wymiaru UE w zakresie działań przeciwko handlowi ludźmi (2009 r.) i dwa sprawozdania na temat statusu jego wdrożenia (2011 i 2012 r.),

- uwzględniając Strategię UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016,
- uwzględniając sprawozdanie śródkresowe na temat statusu wdrożenia Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi (COM(2014)0635),
- uwzględniając prace koordynatora UE ds. zwalczania handlu ludźmi,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji (2015–2019),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie¹,
- uwzględniając ramy działania UE na rzecz równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020,
- uwzględniając sprawozdanie sytuacyjne Europolu z lutego 2016 r. pt. „Handel ludźmi w UE”,
- uwzględniając globalne podejście do kwestii migracji i mobilności (GPMM),
- uwzględniając Europejski program w zakresie migracji z dnia 13 maja 2015 r.,
- uwzględniając plan działania przyjęty podczas szczytu w Valletcie w listopadzie 2015 r.,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi (2005 r.),
- uwzględniając ostatnie sprawozdanie ogólne z działalności grupy ekspertów do spraw działań przeciwko handlowi ludźmi (GRETA), przedstawiające w zarysie status wdrożenia Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi (2014 r.),
- uwzględniając Konwencję Rady Europy przeciwko handlowi ludzkimi narządami, otwartą do podpisu od marca 2015 r.,
- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i godności istoty ludzkiej w odniesieniu do zastosowań biologii i medycyny, Konwencji o prawach człowieka i biomedycynie,
- uwzględniając Deklarację stambulską w sprawie handlu narządami i turystyki transplantacyjnej (2008 r.),
- uwzględniając zasady przewodnie OBWE dotyczące praw człowieka w kontekście powrotów ofiar handlu ludźmi (2014 r.),
- uwzględniając sprawozdanie międzyrządowej Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) (2011 r.),

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

- uwzględniając Konwencję haską o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego,
 - uwzględniając sprawozdanie z działalności w obszarze zapobiegania handlowi ludźmi i pomocy migrantom wymagającym szczególnej troski, opracowany przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji (IOM) (2012 r.),
 - uwzględniając sprawozdanie IOM w sprawie rozwiązania problemu handlu ludźmi i ich wykorzystywania w czasach kryzysu (2015 r.),
 - uwzględniając konwencję ASEAN przeciwko handlowi ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi (2015 r.),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0205/2016),
- A. mając na uwadze, że handel ludźmi, stanowiący element przestępczości zorganizowanej, stanowi jedną z najgorszych form naruszania praw człowieka, polegającą na traktowaniu człowieka jak towaru, rażąco i trwale naruszającą godność i prawa ofiary oraz wywierającą wpływ na całe rodziny i społeczności, a także świadomie wykorzystującą sytuacje podatności na zagrożenia, takie jak ubóstwo czy izolacja;
 - B. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych definiuje handel ludźmi (protokół z Palermo) jako werbowanie, transport, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie osób z zastosowaniem gróźb lub użyciem siły lub też z wykorzystaniem innej formy przymusu, uprowadzenia, oszustwa, wprowadzenia w błąd, nadużycia władzy lub wykorzystania słabości, wręczenia lub przyjęcia płatności lub korzyści dla uzyskania zgody osoby mającej kontrolę nad inną osobą, w celu wykorzystania; mając na uwadze, że wykorzystanie obejmuje, jako minimum, zmuszanie do prostytucji innych osób lub inne formy wykorzystania seksualnego, pracę lub usługi o charakterze przymusowym, niewolnictwo lub praktyki podobne do niewolnictwa, w tym niewolnictwo dzieci z zamiarem poboru ich do wojska, zniewolenie albo usunięcie organów; mając na uwadze, iż jest to ohydna praktyka, zwłaszcza w przypadku gdy ludzie stosują najgorsze formy wyzysku wobec dzieci;
 - C. mając na uwadze, że w art. 2 a) protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii termin handel dziećmi jest określony jako „jakikolwiek działanie lub transakcję, w drodze której dziecko przekazywane jest przez jakąkolwiek osobę lub grupę osób innej osobie lub grupie za wynagrodzeniem lub jakąkolwiek inną rekompensatą”;
 - D. mając na uwadze, że według ogólnego sprawozdania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC) dotyczącego handlu ludźmi na świecie (2014 r.), 70 % ofiar stanowią kobiety i dziewczęta; mając na uwadze, że kobiety stanowią 79% ujawnionych ofiar wykorzystywania seksualnego, co stanowi 53%

ujawnionych form wykorzystywania na świecie, natomiast mężczyźni stanowią 83% ujawnionych ofiar pracy przymusowej, co stanowi 40% ujawnionych form wykorzystywania na świecie;

- E. mając na uwadze, że takie złożone i wzajemnie powiązane czynniki jak systematyczna i strukturalna dyskryminacja, naruszenia praw człowieka, ubóstwo, nierówności, korupcja, konflikty siłowe, wywłaszczenia, brak edukacji, bezrobocie i niedrożne systemy migracji zarobkowej zwiększają podatność jednostek na wykorzystywanie i nadużycia, ponieważ osoby te mają ograniczony wybór i dysponują ograniczonymi zasobami; mając na uwadze, że strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016 uznaje przemoc wobec kobiet za główne źródło zjawiska handlu ludźmi;
- F. mając na uwadze, że handel ludźmi stanowi przestępstwo uwarunkowane płcią; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta stanowią również istotny odsetek ofiar innych form handlu ludźmi, takich jak przymusowe wykorzystywanie w sektorach takich jak praca domowa, praca opiekuńcza, produkcja, branża spożywcza, sprzątanie oraz w innych sektorach;
- G. mając na uwadze, że handel ludźmi to jedna z najrentowniejszych form działalności prowadzonej w ramach przestępczości zorganizowanej na świecie, porównywalna do nielegalnego handlu środkami odurzającymi i bronią; mając na uwadze, że według najnowszych szacunków MOP roczne nielegalne zyski z pracy przymusowej, w tym zyski uzyskane dzięki praniu pieniędzy, wynoszą około 150 mld USD, przy czym 90% ofiar jest wykorzystywanych w sektorze prywatnym, a dwie trzecie zysków pochodzi z komercyjnego wykorzystywania seksualnego, co dowodzi, że jest to najbardziej lukratywna forma wykorzystywania;
- H. mając na uwadze, że zjawisko handlu ludźmi można wytłumaczyć zarówno z perspektywy popytu, jak i zysków, ponieważ wykorzystywanie kobiet – szczególnie do pełnienia usług seksualnych – jest napędzane popytem na takie usługi i osiąganymi zyskami;
- I. mając na uwadze, że nieadekwatne wdrażanie ram prawnych dotyczących handlu ludźmi na szczeblu krajowym i brak odpowiednich ram prawnych w tej dziedzinie w państwach trzecich stanowią jedną z najistotniejszych barier utrudniających walkę z handlem ludźmi;
- J. mając na uwadze, że ofiary handlu ludźmi mają utrudniony dostęp do wymiaru sprawiedliwości lub wręcz są go pozbawione; mając na uwadze, że korupcja i brak możliwości stanowią główne problemy dla policji oraz organów wymiaru sprawiedliwości w wielu krajach;
- K. mając na uwadze, że według Europolu rozpowszechnianie dostępu do internetu na świecie umożliwia coraz większy rozwój handlu ludźmi w środowisku internetowym; mając na uwadze, że ułatwia to powstawanie nowych formy rekrutacji i wykorzystywania ofiar;
- L. mając na uwadze, że istnieje związek między przemytem migrantów a handlem ludźmi; mając na uwadze, że siatki przerzutu migrantów wykorzystują między innymi internet do reklamowania swoich usług wśród potencjalnych migrantów;

- M. mając na uwadze, że handel ludźmi i przemyt ludzi nie stanowią niestety chwilowego zjawiska o krótkotrwałym charakterze, ale że w kolejnych latach ich zakres rozszerzy się wskutek konfliktów, represyjnych reżimów i sytuacji ekonomicznej na świecie, stanowiących doskonały grunt dla przestępczej działalności przemytników i handlarzy;
- N. mając na uwadze, że nielegalne przepływy migracyjne zwiększają ryzyko handlu ludźmi, ponieważ nielegalni migranci – ze względu na swoją trudną sytuację i fakt, że muszą się ukrywać – są szczególnie narażeni na stanie się ofiarami handlu ludźmi; mając na uwadze, że wśród tych migrantów, nieletni pozbawieni opieki, stanowiący znaczną część migrantów przybywających do Europy, są grupą docelową dla siatek handlu ludźmi;
- O. mając na uwadze, że handel ludźmi stanowi problem globalny i regionalny, który nie zawsze może zostać rozwiązany jedynie na szczeblu krajowym;
- P. mając na uwadze, że według szacunków najnowszego badania Global Slavery Index 35,8 mln osób na całym świecie tkwi w pułapce współczesnego niewolnictwa, co oznacza, że handel ludźmi ma charakter endemiczny i dotyczy wszystkich zakątków świata;
- Q. mając na uwadze, że dotychczasowe i kształtujące się tendencje w dziedzinie handlu ludźmi przybierają różne formy i bardzo się od siebie różnią w poszczególnych regionach i w obrębie subregionów;
- R. mając na uwadze, że handel ludźmi nie jest zjawiskiem obecnym wyłącznie w krajach uważanych za mniej rozwinięte i występuje również, w mniej jawnej formie, w krajach rozwiniętych;
- S. mając na uwadze, że według MOP 56 % szacowanej globalnej liczby ofiar pracy przymusowej pochodzi z regionu Azji i Pacyfiku i ofiary te stanowią zdecydowanie najliczniejszą grupę ofiar pracy przymusowej, w tym wykorzystywania seksualnego, na świecie;
- T. mając na uwadze, że według danych szacunkowych 300 000 dzieci na całym świecie jest zaangażowanych w konflikty zbrojne; mając na uwadze, że handel dziećmi w celu poboru ich do wojska jest najbardziej rozpowszechniony w Afryce;
- U. mając na uwadze, że 95% ofiar ujawnionych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie to osoby dorosłe; mając na uwadze, że kraje Bliskiego Wschodu są głównymi krajami docelowymi dla pracowników migrujących, a w krajach tych funkcjonuje instytucja opiekuńcza nazywana „kafala”, w ramach której wiąże się pracowników z określonym pracodawcą, stwarzając tym samym warunki sprzyjające niegodziwemu traktowaniu i wyzyskowi pracowników, niekiedy równoważnemu pracy przymusowej;
- V. mając na uwadze, że w krajach z obszaru wschodniego sąsiedztwa UE wykorzystywanie seksualne jest główną przyczyną zgłaszanych przypadków handlu ludźmi; mając na uwadze, że systematyczna dyskryminacja oraz rasizm sprawiają, że społeczności romskie – w tym zarówno mężczyźni, jak i kobiety – są szczególnie narażone na handel ludźmi dla różnych celów;
- W. mając na uwadze, że współpraca między państwami członkowskimi, Europolem oraz

krajami pochodzenia i tranzytu ofiar handlu ludźmi to bardzo ważne narzędzie walki z siatkami zajmującymi się handlem ludźmi;

- X. mając na uwadze, że UE wskazała szereg priorytetowych krajów i regionów, z którymi należy zacieśnić i usprawnić współpracę w obszarze działań skierowanych przeciwko handlowi ludźmi;
- Y. mając na uwadze, że w 2010 roku Komisja powołała unijnego koordynatora ds. zwalczania handlu ludźmi w celu poprawy koordynacji i spójności między instytucjami, agencjami i państwami członkowskimi UE, a także państwami niebędącymi członkami UE i podmiotami międzynarodowymi;

Globalne tendencje w zakresie handlu ludźmi na świecie

1. potępia i zdecydowanie odrzuca handel ludźmi, który jest rozwijającą się branżą naznaczoną dojmującym i długotrwałym cierpieniem ludzkim doświadczanym przez wszystkie społeczeństwa i gospodarki;
2. podkreśla fakt, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa i poważnym przestępstwem, stanowiącym jedną z najgorszych form pogwałcenia praw człowieka, która nie może być akceptowana w społeczeństwach opierających się na poszanowaniu praw człowieka, w tym na równości płci; uważa dodatkowo, że do kwestii handlu ludźmi należy podchodzić w sposób całościowy, skupiając się nie tylko na wykorzystywaniu seksualnym, lecz także na pracy przymusowej, handlu narządami, przymusowym żebractwie, małżeństwach zawartych pod przymusem, nieletnich żołnierzach i handlu dziećmi;
3. przypomina, że handel ludźmi to przestępstwo transgraniczne o charakterze globalnym, a wszelkie działania służące jego zwalczaniu powinny być podejmowane z uwzględnieniem przyczyn tego procederu oraz globalnych tendencji w jego zakresie; w związku z tym podkreśla znaczenie spójnego podejścia polityki UE w jej wymiarze wewnętrznym i zewnętrznym do kwestii zwalczania handlu ludźmi;
4. zauważa, że handel ludźmi jako forma przestępczości zorganizowanej występuje zarówno w wymiarze transgranicznym, jak i w obrębie granic państw, co powoduje konieczność wprowadzania surowych przepisów prawa krajowego zakazujących handlu ludźmi, a także współpracy między państwami;
5. potępia utrzymujący się w wielu krajach stan prawny polegający na braku odpowiedniego ustawodawstwa, które kwalifikowałoby handel ludźmi jako czyn przestępczy i skutecznie zwalczaloby ten proceder;
6. ponadto potępia szeroki rozdzźwięk pomiędzy literą prawa a jego stosowaniem, w tym z jednej strony ograniczony bądź nieistniejący dostęp do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar, a z drugiej strony brak ścigania sprawców;
7. ubolewa w szczególności nad faktem, że skala ujawniania ofiar cały wciąż jest znacznie mniejsza niż dane szacunkowe dotyczące osób będących ofiarami handlu ludźmi, a wskaźniki karalności wciąż są bardzo niskie; jest poważnie zaniepokojony faktem, że liczne ofiary handlu ludźmi są pozostawione bez odpowiedniego wsparcia i ochrony oraz nie są podejmowane działania ukierunkowane na przeciwdziałanie naruszeniom praw podstawowych takich osób;

8. przypomina, że ofiary handlu ludźmi są często „niewidzialne” w kraju, w którym są wykorzystywane, i że napotykają na bariery spowodowane różnicami kulturowymi i językowymi, a wszystko to jeszcze bardziej utrudnia im zgłaszanie przestępstw, których padły ofiarą; wyraża ubolewanie nad faktem, że powyższe utrudnienia są nawet bardziej dotkliwe dla ofiar należących do grup szczególnie wrażliwych, takich jak kobiety i dzieci;
9. podkreśla, że popyt na usługi seksualne w krajach rozwiniętych napędza handel ludźmi z krajów rozwijających się i wtrąca ludzi – zwłaszcza kobiety i dziewczęta – w sytuację podatności na zagrożenia; apeluje do państw członkowskich, by uznały za przestępstwo świadome korzystanie z usług ofiar handlu ludźmi;
10. przypomina, że zorganizowane grupy przestępcze o wymiarze międzynarodowym przewożą swe ofiary – w sposób nielegalny lub za zgodą ofiar zwiedzionych oszukańczymi obietnicami – do obszarów bogatszych, szczególnie w odniesieniu do procedury wykorzystywania seksualnego, na których czele znajdują się państwa europejskie, gdzie znaleźć można zamożniejszych klientów;
11. wyraża ubolewanie, że zgodnie z oświadczeniem prasowym szefa sztabu Europolu ponad 10 000 pozbawionych opieki dzieci uchodźców i migrantów zaginęło na terytorium Europy; zwraca uwagę UE i państw członkowskich na fakt, że duża liczba tych dzieci stała się ofiarami siatek zajmujących się handlem ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, żebractwem, nielegalnym i dochodowym handlem narządami do przeszczepów lub handlem niewolnikami;
12. podkreśla bezwzględny wymóg rozróżnienia pojęcia handlu ludźmi od pojęcia przemytu migrantów; zauważa, że przemyt ludzi należy również do działalności grup przestępczości zorganizowanej i może prowadzić do sytuacji handlu ludźmi, podkreśla jednakże, że każde z tych dwóch pojęć wymaga podejmowania innych kroków prawnych i działań oraz wiąże się z innymi zobowiązaniami ze strony państwa; wzywa UE i jej państwa członkowskie do szkolenia służb odpowiedzialnych za przyjmowanie i ustalanie statusu migrantów / osób ubiegających się o azyl w drodze programów uświadamiających poświęconych prawidłowemu rozpoznawaniu przemytu i handlu ludźmi, szczególnie w odniesieniu do identyfikacji i ochrony dziecięcych ofiar handlu ludźmi oraz dzieci pozbawionych opieki zagrożonych tymże handlem;
13. przypomina, że migranci wyrazili zgodę na przemyt, który kończy się z chwilą ich przybycia do miejsca docelowego, natomiast ofiary handlu ludźmi są wyzyskiwane za pomocą przymusu, wprowadzenia w błąd, znęcania się, bez wyrażenia żadnej zgody; podkreśla fakt, że oba te procedury mogą się krzyżować z powodu ryzyka, że grupy przestępcze szmuglujące uchodźców i innych migrantów do UE mogą wyzyskiwać ich jako ofiary handlu ludźmi, co się dotyczy zwłaszcza małoletnich bez opieki i kobiet podróżujących samotnie; wzywa właściwe organy państw członkowskich do zwrócenia uwagi na powielanie działań w ramach współpracy ich sił policyjnych, wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania;
14. zwraca uwagę, że internet i sieci społecznościowe coraz częściej stają się narzędziem do pozyskiwania i wykorzystywania ofiar przez siatki przestępcze; apeluje w związku z tym do UE i państw członkowskich, aby w ramach walki z handlem ludźmi wystarczająco inwestowały w technologię i wiedzę specjalistyczną w celu identyfikacji, wykrywania i zwalczania nadużyć internetu przez organizacje przestępcze, zarówno do

celów znajdowania ofiar, jak i oferowania usług mających na celu ich wykorzystanie;

15. uznaje znaczenie i rolę technologii informacyjnych i komunikacyjnych w handlu ludźmi oraz fakt, że choć technologia jest wykorzystywana w celu ułatwiania rekrutacji i wykorzystywania ofiar, może być również narzędziem zapobiegania handlowi ludźmi; uważa, że więcej badań powinno koncentrować się na roli technologii informacyjno-komunikacyjnych w odniesieniu do handlu ludźmi;
16. wzywa Komisję, by oceniła wykorzystywanie internetu w ramach handlu ludźmi, zwłaszcza jeśli chodzi o wykorzystywanie seksualne w internecie; apeluje do Europolu o wzmocnienie walki z handlem ludźmi przez internet w ramach unijnej jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (EU URI), aby wykrywać, zgłaszać i usuwać internetowe materiały dotyczące handlu ludźmi;
17. zwraca się do Komisji, aby dostosowała swoją współpracę z państwami trzecimi, uwzględniając w niej nową kwestię rozwoju handlu ludźmi z wykorzystaniem internetu; wzywa Komisję i Europol do rozważenie możliwości współpracy między organami europejskimi zwalczającymi cyberprzestępczość (zwłaszcza w ramach Europolu) a takimi organami w państwach trzecich; zwraca się do Komisji o rozważenie również wszelkiej przydatnej współpracy z dostawcami usług internetowych, aby wykrywać i zwalczać treści związane z handlem ludźmi w internecie; zwraca się do Komisji o należyte informowanie Parlamentu;

Ekonomia handlu ludźmi

18. potępia fakt, że handel ludźmi stanowi działalność przynoszącą wysokie dochody, a zyski z tej działalności przestępczej zasilają światową gospodarkę i światowy system finansowy; potępia fakt, że w handel ludźmi zaangażowane są najbardziej rozbudowane i najpotężniejsze międzynarodowe organizacje przestępcze, które stworzyły prawdziwą międzynarodową i rozbudowaną sieć przestępczą; apeluje do państw członkowskich i właściwych podmiotów zaangażowanych w działania w tej dziedzinie o dążenie do tego, aby proceder handlu ludźmi przestał być działalnością stanowiącą małe ryzyko i przynoszącą duże zyski, a stał się działalnością stanowiącą duże ryzyko i przynoszącą niewielkie zyski;
19. uważa, że w zwalczaniu handlu ludźmi decydującą rolę odgrywają dochodzenia finansowe mające na celu śledzenie, konfiskatę i odzyskanie mienia pochodzącego z działalności przestępczej, jak również działania przeciwdziałające praniu pieniędzy; przypomina o potrzebie dysponowania większą ilością danych oraz zwrócenia większej uwagi na działania związane z praniem pieniędzy; wyraża ubolewanie nad faktem, że wykorzystanie środków służących gromadzeniu, analizie i wymianie informacji finansowych w celu pomocy w ściganiu przestępstw handlu ludźmi odbywa się w sposób ograniczony i często utrudnia pełne zintegrowanie dochodzeń finansowych z postępowaniami dotyczącymi handlu ludźmi; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy, koordynacji i wymiany informacji z państwami trzecimi celem lokalizacji i konfiskaty mienia pochodzącego z działalności przestępczej; namawia do wykorzystywania skonfiskowanego mienia w celu wsparcia ofiar handlu ludźmi oraz zadośćuczynienia im za doznaną krzywdę;
20. wzywa rządy do dołożenia należytej staranności w walce z korupcją, która przyczynia się do handlu ludźmi, jak również do ujawniania i eliminowania przypadków udziału

lub współsprawstwa sektora publicznego w handlu ludźmi, między innymi poprzez zapewnienie, by osoby pracujące w sektorze publicznym zostały przeszkolone w zakresie rozpoznawania takich przypadków oraz otrzymały wewnętrzne wytyczne wskazujące im, jak należy postępować w przypadkach wzbudzających podejrzenia;

21. przypomina, że nadużycia związane z rekrutacją występują w wielu krajach i regionach na całym świecie i zauważa, że niezależnie od tego, w jakim kraju występują, są one ściśle powiązane z handlem ludźmi, poprzez działalność agencji rekrutacyjnych bezpośrednio zaangażowanych w handel ludźmi poprzez wprowadzający w błąd lub przymusowy nabór, lub też poprzez budowanie podatności na wyzysk polegające na żądaniu wysokich opłat za rekrutację, co stawia w trudnej sytuacji finansowej bądź uzależnia finansowo zwłaszcza migrantów oraz pracowników nisko wykwalifikowanych;
22. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w celu prowadzenia dochodzeń obejmujących wszystkie etapy handlu ludźmi, w tym etap rekrutacji, z myślą o usprawnieniu wymiany informacji oraz zapoczątkowaniu aktywnych działań, dochodzeń (finansowych) i postępowań karnych; apeluje do wszystkich państw o zwiększenie nadzoru nad agencjami pracy i objęcie ich regulacjami;
23. uważa, że nie można mówić o ważnej zgodzie w sytuacji, gdy obywatel państwa trzeciego jest usuwany ze swojego kraju i wwożony do UE (lub gdy obywatel UE jest zabierany do innego państwa członkowskiego) w celu prostytucji, poddawania go innym formom wykorzystywania seksualnego lub w celu pracy przymusowej;
24. wyraża przekonanie, że rządy powinny wspierać wielostronny dialog i partnerstwa między przedsiębiorstwami, ekspertami ds. zwalczania handlu ludźmi i organizacjami pozarządowymi na rzecz przeprowadzenia wspólnych działań wymierzonych w handel ludźmi oraz zapewnienia poszanowania praw pracowników, w tym podstawowych praw pracowniczych; wzywa również rządy do wprowadzenia środków prawnych zapewniających przejrzystość i identyfikowalność produktów w łańcuchu dostaw; wzywa przedsiębiorstwa do lepszego informowania o podejmowanych przez nie działaniach w celu wyeliminowania handlu ludźmi z ich łańcuchów dostaw; apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby podjęły aktywny dialog z przedsiębiorstwami krajowymi i międzynarodowymi w celu zapewnienia, że ich produkty w całym łańcuchu dostaw nie przyczyniają się do wykorzystywania, a także aby przedsiębiorstwa – również przedsiębiorstwa powiązane i podwykonawcy – zostały obarczone odpowiedzialnością za handel ludźmi w ich całym łańcuchu dostaw;
25. apeluje do UE i jej państw członkowskich, by konstruktywnie zaangażowały się w negocjacje otwartej międzyrządowej grupy roboczej do spraw opracowania prawnie wiążącego instrumentu dla międzynarodowych korporacji i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka oraz do wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka;

Różne formy wykorzystywania

26. wzywa UE i jej państwa członkowskie do podjęcia koniecznych wysiłków w walce z pracą przymusową w unijnych przedsiębiorstwach za granicą oraz w stosunku do państw trzecich, za sprawą stosowania i egzekwowania norm pracy oraz wspierania

rządów w przyjmowaniu przepisów prawa pracy zapewniających minimalne standardy ochrony pracowników, w tym pracowników zagranicznych, a także do zapewnienia, że europejskie przedsiębiorstwa prowadzące działalność w państwach trzecich spełniają te standardy; apeluje do rządów o egzekwowanie przepisów prawa pracy, sprawiedliwe traktowanie wszystkich pracowników oraz zagwarantowanie jednakowych praw dla wszystkich pracowników, bez względu na ich narodowość czy pochodzenie, a także o eliminację korupcji; wzywa do nasilenia współpracy międzynarodowej w celu wzmocnienia polityki w zakresie migracji zarobkowej oraz opracowania i wdrożenia lepszych regulacji prawnych dotyczących działalności podmiotów werbujących do pracy;

27. apeluje o większe przestrzeganie na świecie podstawowych norm pracy i środowiskowych MOP na wszystkich etapach, również poprzez zwiększenie kontroli w obszarze zabezpieczeń społecznych oraz kontroli w ramach inspekcji pracy; wzywa również do ratyfikowania i wdrożenia do prawa krajowego Konwencji nr 189 MOP dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym z 2011 r., również w stosunku do pracowników domowych w gospodarstwach dyplomatów;
28. podkreśla, że wyraźny związek między handlem ludźmi do celów wykorzystania seksualnego a prostytutką wymaga podjęcia środków w celu likwidacji popytu na prostytutkę;
29. zauważa, że ofiarom zmuszania do prostytutki w większości państw członkowskich trudno jest uzyskać dostęp do opieki psychologicznej i dlatego są one zdane niemal wyłącznie na wsparcie ze strony organizacji charytatywnych; opowiada się w związku z tym za lepszym wsparciem tych organizacji i wzywa państwa członkowskie, aby zmniejszyły przeszkody w dostępie do opieki psychologicznej;
30. podkreśla, że wymuszone małżeństwo może być postrzegane jako rodzaj handlu ludźmi, jeżeli zawiera element wyzysku ofiary, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do uwzględnienia takiego wymiaru w ich definicji handlu ludźmi; podkreśla, że wyzysk może być seksualny (gwałt małżeński, zmuszanie do prostytutki i pornografii) lub ekonomiczny (praca domowa i zmuszanie do żebractwa) oraz że wymuszone małżeństwo może być ostatecznym celem handlu ludźmi (sprzedaż ofiary jako żony lub zawarcie małżeństwa pod przymusem); przypomina, że wymuszone małżeństwo może mieć charakter transnarodowy; wzywa zatem państwa członkowskie do dopilnowania, by krajowe organy odpowiedzialne za migrację były odpowiednio szkolone w kwestiach małżeństwa przymusowego wpisującego się w kontekst handlu ludźmi; apeluje do Komisji, aby również zwiększyła wymianę najlepszych praktyk w tym zakresie;
31. potępia handel ludźmi na potrzeby wymuszonego macierzyństwa zastępczego stanowiącego naruszenie praw kobiety i praw dziecka; zauważa, że popyt jest napędzany przez kraje rozwinięte kosztem szczególnie wrażliwych i ubogich ludzi często z krajów rozwijających się oraz zwraca się do państw członkowskich o uwzględnienie skutków ich własnych restrykcyjnych praw reprodukcyjnych;
32. nalega, aby dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi nadawać status takich ofiar i stawiać zawsze na pierwszym miejscu ich najlepszy interes, prawa oraz potrzeby; apeluje o zapewnienie wsparcia i ochrony prawnej, fizycznej, psychologicznej itp. zarówno w okresie krótkoterminowym, jak i długoterminowym, a także o podjęcie

działań mających na celu łączenie rodzin, w stosownych przypadkach, w najlepszym interesie dziecka i z poszanowaniem jego godności i praw, lub o zapewnienie odpowiedniej opieki;

33. przypomina, że handel dziećmi często prowadzi do przypadków nadużyć seksualnych, prostytucji, pracy przymusowej czy pobierania narządów do przeszczepów oraz handlu ludźmi i podkreśla, że żadna zgoda na świadczenie pracy lub usług nie powinna być nigdy uznawana za ważną w przypadku dzieci będących ofiarami handlu ludźmi; ubolewa nad faktem, że zagrożone dzieci są często traktowane przez funkcjonariuszy organów ścigania – którzy nie szukają regularnie oznak handlu ludźmi w celu identyfikacji ofiar – jak przestępcy lub migranci o nieuregulowanym statusie;
34. uważa, że w odniesieniu do małoletnich bez opieki niezbędna jest lepsza i bardziej proaktywna identyfikacja dzieci będących ofiarami handlu ludźmi, zwłaszcza na przejściach granicznych i w ośrodkach zatrzymań, jak też ściślejsza współpraca interdyscyplinarna, aby zagwarantować skuteczną ochronę dobra dziecka; uznaje za konieczne wzmocnienie systemów opieki w państwach członkowskich, aby nie dopuścić do tego, by dzieci, które pozostają bez opieki lub odłączyły się od swoich bliskich, wpadły w ręce organizacji trudniących się zorganizowanym handlem ludźmi;
35. wzywa do wzmocnienia krajowych systemów opieki nad dziećmi w Europie w ramach unijnej strategii przeciwdziałania handlowi ludźmi, w której uznaje się kluczową rolę opiekunów w zakresie ochrony dzieci przed krzywdą;
36. apeluje, aby UE kontynuowała swoje wysiłki w zwalczaniu zjawiska poboru dzieci do wojska, w szczególności przez wspieranie rządów w zwalczaniu tego zjawiska oraz lokalnych grup społeczeństwa obywatelskiego aktywnie w tę sprawę zaangażowanych, aby wezwała rządy państw trzecich do wdrożenia środków zapobiegających przyszłemu werbowaniu i wykorzystywaniu dzieci żołnierzy, do wspierania rozwoju prawnej ochrony dzieci, w tym kryminalizacji werbowania dzieci, oraz do uruchomienia środków w celu wzmocnienia i uodpornienia bezpiecznego otoczenia dla dzieci; apeluje, aby UE wezwała państwa trzecie do ratyfikacji i wdrożenia odpowiednich norm międzynarodowych, w tym Protokołu fakultatywnego do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne;
37. podkreśla, że dzieci i osoby niepełnosprawne powinny być uważane za wrażliwe ofiary handlu ludźmi; podkreśla fakt, że ofiary handlu ludźmi mogą stać się niepełnosprawne z powodu wykorzystywania ich przez handlarzy, natomiast osoba niepełnosprawna może paść ofiarą handlarza ludźmi z powodu tej niepełnosprawności;
38. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przymusowego żebractwa za formę handlu ludźmi na mocy dyrektywy 2011/36/UE; ponagla państwa członkowskie do harmonizacji ustawodawstw krajowych oraz do nakłonienia rządów państw trzecich do ustanowienia i egzekwowania przepisów prawa w tej dziedzinie; potępia kryminalizację ofiar przymusowego żebractwa i wzywa do stworzenia dla nich możliwości zatrudnienia oraz dostępu do mieszkań; podkreśla potrzebę szkolenia policji i innych funkcjonariuszy publicznych w zakresie prawidłowego ujawniania ofiar handlu ludźmi i kierowania ich do właściwych organów w celu zapewnienia im odpowiedniej pomocy; podkreśla, że wiele ofiar pochodzi z biednych i zmarginalizowanych środowisk; wzywa do ukierunkowania środków prewencyjnych na zmniejszenie podatności grup ryzyka, zaczynając od podstawowych struktur, takich jak kształcenie i integracja na rynku

pracy, oraz na zwiększenie liczby schronisk i placówek udzielających wsparcia osobom szczególnie narażonym;

39. podkreśla, że protokół ONZ z Palermo wymaga kryminalizacji przymusowej pracy jako formy handlu ludźmi; wzywa rządy do egzekwowania prawa oraz do stawiania przed wymiarem sprawiedliwości i karania osób czerpiących zyski z tego procederu;
40. zauważa, że rozwija się nowy rodzaj handlu ludźmi – dla okupu z zastosowaniem brutalnych tortur; zauważa, że ta nowa forma traktowania ludzi jak towar cechuje się wymuszeniami, biciem i gwałtami w celu zmuszania rodzin i krewnych mieszkających w UE i poza nią do spłacania długów;
41. potępia nielegalną działalność polegającą na handlu ludzkimi narządami, tkankami i komórkami wraz z nielegalnym handlem komórkami rozrodczymi (jajeczka, sperma), tkankami i komórkami płodu oraz komórkami macierzystymi dorosłych i embrionów;
42. zaznacza, że według raportu Global Financial Integrity obrót organami ludzkimi plasuje się w pierwszej dziesiątce nielegalnych mechanizmów zarabiania pieniędzy na świecie, generuje zyski od 600 mln USD do 1,2 mld USD rocznie i obejmuje wiele krajów; podkreśla ponadto, że według Organizacji Narodów Zjednoczonych celem takiej działalności mogą być ludzie w każdym wieku, ale szczególnie narażeni są migranci, ludzie bezdomni i niepiśmienni;
43. podkreśla, że stagnacja gospodarcza, luki w ustawodawstwie i braki w egzekwowaniu prawa w krajach rozwijających się w połączeniu z rosnącą globalizacją i udoskonalonymi technologiami komunikacyjnymi tworzą doskonałe środowisko dla działalności przestępczej obejmującej nielegalny handel narządami; wskazuje, że brak możliwości ekonomicznych zmusza ludzi do rozważania opcji, które w innych okolicznościach uważaliby za niebezpieczne lub karygodne, podczas gdy niewystarczające egzekwowanie prawa umożliwia handlarzom prowadzenie działalności przy małym zagrożeniu karą;
44. podkreśla, że zakup narządów, tkanek i komórek ludzkich jest nielegalny; zauważa, że osoby sprzedane w celu pozyskania narządów stoją w obliczu szczególnych wyzwań i że ofiary są często nieświadome długofalowych i destrukcyjnych skutków zdrowotnych pozyskania narządów oraz braku opieki pooperacyjnej, jak również wpływu psychologicznego operacji; wyraża potrzebę lepiej ukierunkowanych inicjatyw zwiększających świadomość w celu podkreślenia szkód związanych ze sprzedażą narządów, zwłaszcza pośród najuboższych i najbardziej wrażliwych ludzi, którzy mogą postrzegać sprzedaż narządów jako cenę, którą warto zapłacić za lepszą sytuację ekonomiczną;
45. wzywa Komisję do potępienia handlu ludźmi w celu pozyskiwania narządów oraz do zajęcia zdecydowanego stanowiska wobec nielegalnego handlu narządami, tkankami i komórkami; wzywa UE do zachęcania stowarzyszeń lekarskich i towarzystw transplantacyjnych do opracowania kodeksu postępowania etycznego dla pracowników służby zdrowia i ośrodków transplantacyjnych w zakresie pozyskiwania narządów do przeszczepów za granicą oraz opieki potransplantacyjnej; podkreśla, że obywatele najbardziej uboższych społeczności są szczególnie narażeni na to, że padną ofiarą nielegalnego handlu narządami;

46. wzywa do ratyfikowania i wdrożenia Konwencji Rady Europy przeciwko handlowi ludzkimi narządami; zwraca się do UE o wezwanie rządów państw trzecich do podjęcia kroków prawnych przeciwko pracownikom medycznym, szpitalom i prywatnym klinikom, które prowadzą działalność na nielegalnym i dochodowym rynku przeszczepów narządów;
47. wzywa państwa członkowskie, by wspierały dalsze wysiłki na rzecz angażowania środowisk medycznych w poprawę działań służących zwalczaniu tej formy handlu ludźmi poprzez upowszechnianie znajomości zagadnień dotyczących handlu ludźmi i zapewnianie obowiązkowych szkoleń;
48. podkreśla znaczenie prewencji oraz wielosektorowego i interdyscyplinarnego podejścia do kwestii nielegalnego obrotu narządami ludzkimi, w tym handlu ludźmi w celu pozyskiwania narządów, który stał się problemem globalnym; wyraża potrzebę lepiej ukierunkowanych inicjatyw zwiększających świadomość w celu podkreślenia szkód związanych ze sprzedażą narządów, aby lepiej informować ofiary i potencjalne ofiary o zagrożeniach fizycznych i psychologicznych, zwłaszcza pośród ludzi najuboższych i najbardziej narażonych na nierówności i ubóstwo, którzy mogą postrzegać sprzedaż narządów jako cenę, którą warto zapłacić za lepszą sytuację ekonomiczną; podkreśla fakt, że kampanie zwiększające świadomość społeczną powinny być wymaganym elementem zarówno europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), jak i współpracy UE na rzecz rozwoju;
49. zwraca uwagę na znaczenie roli lekarzy, pielęgniarek, pracowników socjalnych i innych pracowników służby zdrowia, którzy odgrywają wyjątkową rolę ze względu na zawodowy kontakt z zatrzymanymi ofiarami oraz są kluczowi w procesie uniemożliwiania handlu ludźmi; wyraża zaniepokojenie, że obecnie jest to utracona szansa na interwencję; zwraca uwagę na konieczność przeszkolenia personelu medycznego w celu wykrywania sygnałów ostrzegających o handlu ludźmi oraz przeszkolenia ich z procedur sprawozdawczych, aby lepiej wspierać ofiary, a także na potrzebę ustanowienia rygorystycznych sankcji za jakiekolwiek zaangażowanie w nielegalny handel narządami;
50. zachęca do wdrożenia w różnych krajach programów domniemanej zgody lub systemów, w ramach których obywatele mieliby możliwość bezpośredniego wpisania się do rejestru dawców narządów podczas realizacji pewnych procedur administracyjnych, co ograniczyłoby zależność pacjentów od czarnego rynku, a jednocześnie zwiększyłoby liczbę dostępnych narządów w celu obniżenia kosztów finansowych przeszczepów i zmniejszenia atrakcyjności turystyki medycznej;
51. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków zapobiegających „turystyce przeszczepowej” poprzez przyjęcie środków zwiększających dostępność legalnie uzyskanych narządów w celu lepszego zapobiegania nielegalnemu pobieraniu narządów oraz stworzenia przejrzystego systemu identyfikowalnych przeszczepianych narządów przy jednoczesnym zachowaniu anonimowości dawców; wzywa Komisję do opracowania wytycznych zachęcających państwa członkowskie do udziału w programach partnerskiej współpracy, takich jak Eurotransplant i Scandiatransplant;
52. podkreśla, że według Światowej Organizacji Zdrowia dane naukowe na temat handlu ludźmi i zdrowia są ograniczone, zwłaszcza jeżeli chodzi o zdrowie psychiczne i aspekty psychologiczne; podkreśla również, że potrzeby ofiar i osób, którym udało się

pozostać przy życiu, są często niedostatecznie oceniane; apeluje zatem do Komisji i właściwych organów państw członkowskich o wprowadzenie monitorowania i rozpowszechniania informacji na temat konsekwencji handlu ludźmi oraz potrzeb ofiar w obszarze zdrowia fizycznego i psychicznego;

Prawa ofiar, w tym prawo do środka prawnego

53. wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka i ukierunkowanego na ofiary, jak również do skoncentrowania na ofiarach i ludności szczególnie narażonej wszelkich działań mających na celu zwalczanie handlu ludźmi, zapobieganie mu oraz ochronę ofiar;
54. potępia niepokojące rozbieżności między zobowiązaniami państwa a praktyczną realizacją tych zobowiązań w sferze praw ofiar; z zadowoleniem przyjmuje dyrektywę 2012/29/UE ustanawiającą minimalne standardy dotyczące praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw; wyraża nadzieję, że państwa członkowskie prawidłowo transponowały dyrektywę, jako że termin jej wejścia w życie został wyznaczony na dzień 16 listopada 2015 r.; wzywa państwa członkowskie, w tym państwa pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia, do zapewnienia lub ułatwienia dostępu na swoich terytoriach i w obrębie własnych jurysdykcji do sprawiedliwych, adekwatnych i odpowiednich środków prawnych dla wszystkich ofiar handlu ludźmi, w tym dla osób niebędących obywatelami tych państw;
55. przypomina, że szybkie i precyzyjne ujawnianie ofiar ma zasadnicze znaczenie dla egzekwowania praw, które im przysługują na mocy obowiązującego prawa; apeluje o podjęcie działań mających na celu budowanie zdolności w zakresie identyfikacji ofiar handlu ludźmi, zwłaszcza zdolności służb migracyjnych, bezpieczeństwa i kontroli granicznej;
56. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do wymiany najlepszych praktyk z państwami trzecimi, po pierwsze w zakresie szkolenia organów policji i pracowników niosących pomoc dotyczącego najlepszego sposobu pomagania ofiarom, a po drugie w zakresie stosowania zasady indywidualnej oceny ofiar w celu określenia ich specyficznych potrzeb, rodzaju pomocy i ochrony;
57. podkreśla znaczenie zasady wzajemnego uznawania zapisanej w art. 82 ust. 1 TFUE; wzywa Komisję, państwa członkowskie i agencje UE do wzmocnienia statusu ofiary handlu ludźmi poprzez pełne wzajemne uznawanie decyzji sądowych i administracyjnych, w tym tych dotyczących środków ochrony ofiar handlu ludźmi, co oznaczałoby, że status ofiary ustalony w jednym państwie członkowskim, przysługiwałby w całej Unii Europejskiej, w związku z czym ofiary (lub stowarzyszenia reprezentujące ofiary) otrzymywałyby wsparcie i pomoc w przypadku nieuznania ich statusu podczas podróży na terytorium Unii;
58. nalega na fakt, że sądownictwo karne powinno gwarantować ofiarom równy i skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz informacje na temat praw, które im przysługują; wzywa wszystkie państwa do wywiązywania się z ich międzynarodowego obowiązku utrzymywania w mocy praw ofiar w jurysdykcjach tych państw, jak również do zapewnienia ofiarom pełnego wsparcia, w tym psychologicznego, niezależnie od ich gotowości do współpracy w postępowaniu karnym;

59. potwierdza, że ofiarom handlu ludźmi przysługuje prawo do skutecznego środka odwoławczego, w tym prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, prawo do uznania osobowości prawnej i obywatelstwa, zwrotu mienia, odpowiedniego odszkodowania oraz dostępu do opieki zdrowotnej i psychologicznej, usług prawnych i socjalnych, jak również do długoterminowego wsparcia w (ponownej) integracji społecznej, w tym do pomocy ekonomicznej;
60. podkreśla znaczenie powszechnego dostępu do opieki zdrowotnej i do usług z zakresu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, szczególnie dla ofiar procederu handlu ludźmi, które mogą zmagać się z wieloma problemami fizycznymi i psychicznymi wskutek wykorzystania; wzywa państwa członkowskie do stworzenia łatwo dostępnych usług zdrowotnych dla ofiar handlu ludźmi i do zapewnienia im dalszej opieki;
61. wzywa państwa członkowskie, w których doszło do wykorzystania ofiar handlu ludźmi, do zapewnienia właściwego, niezbędnego i uwzględniającego aspekt płci leczenia, dostosowanego do indywidualnych potrzeb, ze szczególnym uwzględnieniem ofiar handlu ludźmi, które zostały wykorzystane seksualnie;
62. zwraca uwagę, że osoby niepełnosprawne lub osoby, które doznały kalectwa w trakcie przetrwania, potrzebują dodatkowej ochrony przed wykorzystywaniem, oraz wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia, by wsparcie udzielane ujawnionym ofiarom odpowiadało ich szczególnym potrzebom;
63. podkreśla konieczność reintegracji ofiar handlu ludźmi oraz zapewnienia ich prawa do ochrony; wzywa państwa członkowskie do utworzenia i wzmocnienia sieci ośrodków wsparcia i schronisk oraz do zapewnienia usług w języku zrozumiałym dla ofiary, a także dostępu do edukacji; wzywa do podjęcia wspólnego wysiłku na rzecz włączenia społecznego oraz do zapewnienia wsparcia ze strony organizacji pozarządowych, organizacji międzynarodowych oraz organów i agencji rządowych z państw przyjmujących i państw pochodzenia, szczególnie w przypadkach powrotów ofiar do krajów pochodzenia;
64. podkreśla znaczenie zapewnienia bezpieczeństwa ofiarom handlu ludźmi, które zeznają w sądzie przeciwko handlarzom ludźmi;
65. domaga się, aby w postępowaniach karnych poświęcić większą uwagę ofiarom; wzywa właściwe organy do dopilnowania, aby ofiar handlu ludźmi nie zatrzymywano ani nie stawiano ich w obliczu zagrożenia karą za przestępstwa popełnione w związku z sytuacją, w której padły ofiarą handlu ludźmi, zwłaszcza w przypadku prostytucji, innych form wykorzystywania seksualnego lub pracy przymusowej; wzywa państwa członkowskie do przestrzegania zasady niekryminalizacji;
66. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia instrumentów prawnych ułatwiających ofiarom handlu ludźmi skontaktowanie się z władzami bez narażania swojego bezpieczeństwa i praw jako ofiary;
67. apeluje do państw członkowskich o niezwłoczne wdrożenie dyrektywy 2011/36/UE, w szczególności jej art. 8, oraz wszystkich odnośnych ram prawnych dotyczących handlu ludźmi; wzywa Komisję do podjęcia działań prawnych przeciwko państwom członkowskim, które nie wdrażają tej dyrektywy, oraz do jak najszybszego opublikowania sprawozdania z wdrożenia, które miało się ukazać w kwietniu 2015 r.;

68. wzywa rządy do wprowadzenia blokad przepływu danych między organami imigracyjnymi a organami inspekcji pracy w celu zachęcenia ofiar do składania skarg oraz zapewnienia, by w razie wykrycia przypadków handlu ludźmi nie zachodziła obawa, że organy imigracyjne podejmą czynności wobec ofiar;
69. apeluje do państw członkowskich, by uznały za przestępstwo korzystanie z usług ofiar handlu ludźmi przez ich obywateli również wtedy, gdy taki czyn popełniono poza terytorium danego państwa członkowskiego lub poza terytorium UE, w tym ofiar handlu do celów prostytucji lub innych form wykorzystywania seksualnego, przymusowej pracy lub służby, w tym żebractwa, niewolnictwa lub praktyk podobnych do niewolnictwa, zniewolenia, wyzyskiwania do celów działalności przestępczej lub pobierania narządów;
70. uważa, że status uchodźcy, osoby ubiegającej się o azyl, posiadacza wizy humanitarnej lub osoby wymagającej ochrony międzynarodowej powinien być uznawany za czynnik narażenia w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by organy ścigania i organy azylowe współpracowały w celu pomocy ofiarom handlu ludźmi potrzebującym ochrony międzynarodowej w złożeniu wniosku o ochronę; potwierdza, że środki wymierzone w handel ludźmi nie powinny zagrażać przestrzeganiu praw ofiar tego handlu, migrantów, uchodźców i osób wymagających ochrony międzynarodowej;
71. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia środków uwzględniających specyfikę płci w celu poprawy sytuacji w zakresie identyfikacji ofiar handlu ludźmi w ramach procedur ubiegania się o azyl i procedur powrotnych, do prowadzenia bardziej szczegółowych i usystematyzowanych według płci dokumentacji oraz zapewnienia takim ofiarom ukierunkowanego i odpowiedniego wsparcia;
72. przypomina państwom członkowskim, że dyrektywa 2011/36/UE nie narusza zasady non-refoulement przyjętej w Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r.;
73. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia osobom ubiegającym się o azyl będącym ofiarami handlu ludźmi takich samych praw jak pozostałym ofiarom handlu ludźmi;
74. zauważa, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) powrót migrantów i uchodźców wiąże się nieodłącznie z zagrożeniem polegającym na tym, że mogą oni ponownie stać się ofiarami handlu ludźmi – zagrożenie to należy zidentyfikować, ocenić i zminimalizować, ponieważ zagrożenie ze strony handlarzy ludźmi często rośnie w sytuacji, gdy ofiary kontaktowały się z organami ścigania lub zeznawały w sądzie¹;
75. wzywa UE i państwa członkowskie do szerszego rozpowszechniania w społeczeństwie informacji na temat walki z handlem ludźmi, w szczególności poprzez rozpowszechnianie ich na lotniskach, stacjach kolejowych, w autobusach, szkołach, na terenie wyższych uczelni oraz odpowiednich miejsc pracy; wzywa UE państwa

¹ Zob. „Report of Activities on Counter-Trafficking and Assistance to Vulnerable Migrants” („Sprawozdanie z działalności w obszarze zapobiegania handlowi ludźmi i pomocy migrantom wymagającym szczególnej troski”), opracowane przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji (IOM), s. 23.

członkowskie do podnoszenia znajomości wytycznych UE w sprawie identyfikacji ofiar handlu ludźmi oraz publikacji Komisji poświęconej unijnym prawom ofiar handlu ludźmi ze strony urzędników państw członkowskich, oraz zachęca do aktywnego korzystania z tych dokumentów;

76. zachęca UE do ukierunkowanego finansowania lokalnych organizacji pozarządowych z myślą o ujawnianiu i wspieraniu ofiar handlu ludźmi oraz do prowadzenia kampanii informacyjnych wśród ludności zagrożonej wykorzystywaniem i handlem ludźmi; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje rolę mediów, które mogą pomóc w uświadamianiu i udzielaniu informacji o zagrożeniach;

Współpraca na rzecz zwalczania handlu ludźmi na poziomie regionalnym i międzynarodowym

77. jest zaniepokojony niewystarczającym poziomem współpracy międzynarodowej w sprawach handlu ludźmi, w szczególności jeżeli chodzi o zaangażowanie krajów pochodzenia i krajów tranzytowych, co stanowi główną przeszkodę w skutecznym zwalczaniu handlu ludźmi; wzywa do wzmocnienia koordynacji i współpracy oraz systematycznej wymiany informacji w obszarze dochodzeń związanych z międzynarodowym handlem ludźmi i jego zwalczaniem, w drodze zwiększenia pomocy finansowej i technicznej oraz umocnienia transgranicznej komunikacji, współpracy i budowania zdolności na poziomie rządów i egzekwowania prawa, w tym na poziomie straży granicznej, urzędników ds. imigracji i azylu, osób prowadzących dochodzenia oraz organizacji wspierających ofiary, społeczeństwa obywatelskiego i agencji ONZ, włącznie ze współpracą nad sposobami identyfikacji i ochrony ofiar oraz współpracą w zakresie omawiania sposobów postępowania z państwami pochodzenia, tranzytu i docelowymi, które nie ratyfikowały protokołu ONZ z Palermo; wzywa UE do opracowania podejścia regionalnego, które skupi się na szlakach przerzutowych i na dostarczeniu rozwiązań dostosowanych do poszczególnych rodzajów wykorzystywania w różnych regionach; podkreśla ponadto przydatność międzynarodowych programów wymiany dla specjalistów ds. zwalczania handlu ludźmi;
78. wzywa Komisję, właściwe agencje UE oraz państwa członkowskie do opracowania szkoleń uwzględniających problematykę płci dla personelu zajmującego się usługami transgranicznego egzekwowania prawa w celu lepszego rozpoznawania i wspierania potencjalnych ofiar handlu ludźmi, a w szczególności handlu w celu wykorzystania seksualnego;
79. podkreśla stojącą przed Unią Europejską konieczność zacieśnienia współpracy policyjnej i sądowej między państwami członkowskimi oraz z państwami trzecimi, zwłaszcza państwami pochodzenia i tranzytu ofiar handlu ludźmi, w ramach prewencji, dochodzenia w sprawie handlu ludźmi i ścigania go, zwłaszcza za pośrednictwem Europolu i Eurojustu, w tym w zakresie wymiany informacji, szczególnie w odniesieniu do znanych dróg przemytu, udziału we wspólnych zespołach dochodzeniowo-śledczych oraz walki z rekrutowaniem potencjalnych ofiar handlu ludźmi przez internet lub za pomocą innych środków elektronicznych; podkreśla znaczenie, jakie ma systematyczna wymiana danych oraz zasilanie przez państwa członkowskie baz danych Europolu takich jak Focal Point Phoenix i Focal Point Twins; zachęca do zacieśnienia współpracy między Europolem a Interpołem w zakresie walki z handlem ludźmi i przypomina, że wymiana danych między państwami członkowskimi i państwami trzecimi powinna w pełni respektować unijne normy w zakresie ochrony danych; wzywa państwa

członkowskie do gromadzenia większej ilości porównywalnych danych na temat zwalczania handlu ludźmi i do usprawnienia wymiany danych między sobą i z państwami trzecimi;

80. domaga się, by UE i państwa członkowskie zapewniły swoim organom ścigania i agencjom policyjnym niezbędną kadrę i zasoby, aby agencje te mogły otrzymywać informacje także od rodzin lub z innych źródeł, mogły prowadzić wymianę takich informacji z odpowiednimi europejskimi i krajowymi organami, a także mogły właściwie przetwarzać i analizować takie informacje;
81. podkreśla fakt, że państwa tranzytowe odgrywają kluczową rolę w zwalczaniu handlu ludźmi, ponieważ na tym etapie nie dochodzi jeszcze do wykorzystywania ofiar; podkreśla znaczenie zapewnienia funkcjonariuszom policji granicznej dodatkowych szkoleń w celu poprawy ich umiejętności identyfikacyjnych;
82. podkreśla liczne problemy związane z transgraniczną migracją pracowników, zwłaszcza ryzyko delegalizacji migrantów i pozbawienia ich większości praw podstawowych; wzywa do ustanowienia transgranicznych mechanizmów w odniesieniu do migracji pracowników na poziomie UE i międzynarodowym w celu zwiększenia i sformalizowania legalnej migracji pracowników;
83. dostrzega starania UE o utworzenie sformalizowanych kanałów transgranicznej migracji pracowników, którym należy poświęcić więcej uwagi, i apeluje o podjęcie spójniejszych i intensywniejszych wysiłków w tym zakresie; podkreśla potencjał sformalizowania migracji pracowników w zapobieganiu handlowi ludźmi i ratowaniu życia;
84. apeluje o zacieśnienie współpracy UE z organizacjami pozarządowymi i innymi stosownymi organizacjami międzynarodowymi, w tym poprzez zapewnienie odpowiednich środków finansowych i skoordynowanej pomocy, z myślą o większej wymianie najlepszych praktyk, opracowywaniu i wdrażaniu strategii oraz rozszerzeniu badań naukowych, w tym współpracy z podmiotami lokalnymi, skoncentrowanej zwłaszcza na dostępie do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar oraz ściganiu sprawców;
85. przypomina, że na mocy dyrektywy 2011/36/UE państwa członkowskie powinny zachęcać do pracy w tej dziedzinie organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ściśle z nimi współpracować, w szczególności w zakresie inicjowania strategii działania, w zakresie kampanii informacyjnych i uświadamiających, programów badawczych i edukacyjnych, szkoleń oraz monitorowania i oceny wpływu środków przeciwdziałających handlowi ludźmi; wskazuje ponadto, że organizacje pozarządowe powinny również pomagać w zakresie wczesnej identyfikacji ofiar oraz niesienia im pomocy i wsparcia; podkreśla, że państwa członkowskie powinny dopilnować, by organizacje pozarządowe były chronione przed odwetem, groźbami i zastraszaniem, tym bardziej, że nie podlegają one ściganiu pomagając ofiarom handlu ludźmi, których sytuacja jest nieuregulowana;
86. wzywa UE, państwa członkowskie i społeczność międzynarodową, aby zwracały szczególną uwagę na kwestię zapobiegania i przeciwdziałania handlowi ludźmi w sytuacjach kryzysów humanitarnych, takich jak katastrofy naturalne i konflikty zbrojne, w celu zmniejszenia stopnia narażenia ofiar na działania handlarzy ludźmi i siatek przestępczych; podkreśla, że ochronę należy zapewnić wszystkim osobom do niej

uprawnionym na podstawie konwencji międzynarodowych i regionalnych;

87. zwraca uwagę na fakt, że osoby, które ze względu na nagłe lub postępujące zmiany związane z klimatem, wpływające negatywnie na ich życie lub warunki życia, są zmuszone do opuszczenia swoich domów, są w dużym stopniu narażone na stanie się ofiarami handlu ludźmi; zaznacza, że ten typ mobilności ludzkiej związanej ze zmianą klimatu ma silny wymiar gospodarczy, w tym związany z utratą środków do życia i zmniejszeniem dochodu gospodarstwa domowego, wobec czego istnieje bezpośrednie zagrożenie, że osoby takie będą narażone na bycie ofiarami pracy przymusowej lub niewolnictwa;

Polityka UE w obszarze handlu ludźmi w działaniach zewnętrznych

88. dostrzega i popiera działania unijnego koordynatora ds. zwalczania handlu ludźmi powołanego w celu poprawy koordynacji i spójności między instytucjami, agencjami i państwami członkowskimi UE oraz państwami trzecimi i podmiotami międzynarodowymi oraz wzywa koordynatora do dalszego opracowywania konkretnych wspólnych działań i środków między UE, państwami członkowskimi, państwami trzecimi i podmiotami międzynarodowymi służących nawiązaniu spójniejszej i skuteczniejszej współpracy w zakresie tworzenia systemów identyfikacji, ochrony i wsparcia ofiar handlu ludźmi, dalszego zapobiegania temu procederowi, wzmożonego ścigania jego sprawców i utworzenia sieci reagowania na pojawiające się obawy;
89. wzywa UE do podjęcia koniecznych wysiłków na szczeblu międzynarodowym w celu zapobiegania procederowi handlu niewolnikami i jego zwalczania, aby doprowadzić do stopniowego, jak najszybszego i ostatecznego zniesienia wszelkich form niewolnictwa;
90. uważa, że strategie ukierunkowane na przeciwdziałanie handlowi ludźmi muszą uwzględniać czynniki, które ten handel ułatwiają, przyczyny tkwiące u jego źródeł oraz okoliczności stojące za tym zjawiskiem, oraz być oparte na zintegrowanym podejściu łączącym różne zainteresowane strony, uprawnienia i perspektywy w wymiarze krajowym i międzynarodowym; uważa, że strategie ukierunkowane na przeciwdziałanie handlowi ludźmi powinny obejmować walkę z ubóstwem, prześladowaniami, brakiem poszanowania praw człowieka, konfliktami zbrojnymi i nierównościami gospodarczymi i społecznymi i powinny służyć zmniejszaniu podatności potencjalnych ofiar, obniżaniu popytu na usługi ofiar handlu, jako że popyt można również uznać za jedną z przyczyn ich popełniania, a także wzmacnianiu edukacji publicznej oraz eliminowaniu korupcji wśród urzędników publicznych; ponadto wzywa wszystkie państwa członkowskie do skutecznego wykonania swoich zobowiązań wynikających z protokołu z Palermo;
91. wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania wszystkich stosownych międzynarodowych aktów, umów i usankcjonowania zobowiązań prawnych, w tym konwencji stambulskiej, oraz do wzmocnienia wysiłków ukierunkowanych na skuteczniejsze, lepiej skoordynowane i spójne zwalczanie handlu ludźmi; zachęca, by UE namawiała do ratyfikacji wszystkich odpowiednich instrumentów prawa międzynarodowego;
92. apeluje do przedstawicieli UE, aby zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące handlu ludźmi podczas dialogu politycznego UE z państwami trzecimi, a także w unijnych programach współpracy i na forach wielostronnych i regionalnych, w tym w

publicznych oświadczeniach;

93. wzywa UE do przeglądu jej programów pomocy odnoszących się do handlu ludźmi w celu lepszego ukierunkowania finansowania oraz stworzenia obszaru współpracy poświęconego wyłącznie handlowi ludźmi; w tym kontekście zachęca do zwiększenia środków na służby zajmujące się zwalczaniem handlu ludźmi w instytucjach unijnych; apeluje do Komisji, aby regularnie poddawała ocenie swoją listę krajów priorytetowych, w tym kryteria ich wyboru w celu zapewnienia, że lista ta odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy, oraz aby uelastyczyła te kryteria na potrzeby dostosowania ich do zmieniających się uwarunkowań i powstających trendów;
94. apeluje do Komisji i państw członkowskich, by zaostrzając środki prawne przeciwko handlowi ludźmi poszerzały jednocześnie definicję handlu ludźmi poprzez ujmowanie w jej zakresie odniesień do nowych sposobów handlu;
95. wzywa UE i państwa członkowskie do wdrożenia działań w zakresie zwalczania handlu ludźmi w ramach obecnego planu działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji oraz zgodnie ze strategią UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi;
96. wzywa Komisję Europejską do oceny konieczności ewentualnej zmiany uprawnień przyszłej prokuratury europejskiej, aby po jej powołaniu uprawnienia prokuratury obejmowały zwalczanie handlu ludźmi;
97. wzywa do zapewnienia większej skuteczności unijnej polityki zwalczania handlu ludźmi poprzez głębsze osadzenie jej w szerszych strategiach UE dotyczących bezpieczeństwa, równości kobiet i mężczyzn, wzrostu gospodarczego, bezpieczeństwa cybernetycznego, migracji i stosunków zewnętrznych;
98. wzywa wszystkie instytucje i państwa członkowskie UE do realizacji spójnej polityki zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej, nakładającej – zgodnie z podstawowymi wartościami Unii – do priorytetowego traktowania praw człowieka w stosunkach UE z wszystkimi państwami trzecimi, ze szczególnym naciskiem na stosunki ekonomiczne i handlowe;
99. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by prawa człowieka, równouprawnienie płci i walka z handlem ludźmi pozostawały centralnym elementem unijnej polityki na rzecz rozwoju i partnerstwa z krajami trzecimi; wzywa Komisję do wprowadzenia środków uwzględniających aspekt płci przy tworzeniu nowych strategii politycznych na rzecz rozwoju oraz przy dokonywaniu przeglądu istniejących strategii;
100. podkreśla, że ekonomiczne i społeczne umocnienie pozycji kobiet i dziewcząt zmniejszy ich podatność na stawanie się ofiarami i wzywa Komisję do kontynuowania działań ukierunkowanych na uwzględnianie problematyki równości płci we wszystkich działaniach związanych z rozwojem oraz do zagwarantowania tej problematyce oraz prawom kobiet stałego miejsca w porządku obrad podczas dialogu politycznego z państwami trzecimi;
101. podkreśla znaczenie celów zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza celu zrównoważonego rozwoju nr 5.2, który wzywa do wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt w sferze publicznej i prywatnej, w tym handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego oraz innych form wykorzystywania;

102. apeluje do UE, aby wspierała państwa trzecie w ich dążeniach do zwiększenia liczby przypadków ujawniania ofiar, ich wspierania i ponownej integracji oraz postępowań karnych za handel ludźmi za sprawą wdrożenia odpowiedniego ustawodawstwa oraz zgodnej z międzynarodowymi standardami harmonizacji definicji prawnych, procedur i współpracy;
103. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie, by pracownicy organów ścigania, w tym agencji takich jak Frontex, Europol i EASO, a także inni urzędnicy, którzy mogą mieć kontakt z ofiarami lub potencjalnymi ofiarami handlu ludźmi, otrzymali odpowiednie szkolenie, aby byli w stanie zająć się przypadkami handlu ludźmi, dysponując zintegrowaną międzysektorową perspektywą i koncentrując się na specjalnych potrzebach kobiet i dzieci będących ofiarami handlu ludźmi oraz innych narażonych grup, takich jak Romowie i uchodźcy, a także na tym, w jaki sposób zachęcać ofiary handlu ludźmi i inne osoby do informowania o handlarzach ludźmi oraz jak zapewnić im pełną ochronę;
104. uważa, że identyfikacja ofiar handlu ludźmi pochodzących z państw trzecich musi odbywać się na jak najwcześniejszym etapie oraz że należy w związku z tym zintensyfikować działania na granicach, aby identyfikować ofiary tuż po ich dostaniu się do Unii; wzywa państwa członkowskie do pracowania z państwami trzecimi nad poprawą istniejących wytycznych, które pomogą służbom konsularnym i straży granicznej w zakresie identyfikacji ofiar handlu ludźmi oraz podkreśla w związku z tym znaczenie wymiany najlepszych praktyk, w szczególności w odniesieniu do przesłuchań na granicach; podkreśla również, że straż graniczna i przybrzeżna musi mieć dostęp do baz danych Europolu;
105. wzywa państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w celu zwalczania wszelkich form handlu ludźmi, ze szczególnym uwzględnieniem aspektu płci w handlu ludźmi w celu zwalczania małżeństw dzieci, wykorzystywania seksualnego kobiet i dziewcząt oraz turystyki seksualnej; nakłania Komisję i ESDZ do zintensyfikowania działalności w zakresie procesu chartumskiego, poprzez zwiększenie liczby konkretnych projektów do zrealizowania i umożliwienie aktywnego udziału większej liczbie państw;
106. zwraca się do Komisji, Rady i ESDZ o to, by w negocjacjach z państwami trzecimi dotyczących umów międzynarodowych, umów o readmisji i umów o współpracy kładły nacisk na to, że państwa trzecie muszą skutecznie zwalczać handel ludźmi, skuteczniej ścigać przestępców, którzy w tym procederze uczestniczą, oraz zwiększać ochronę ofiar;
107. wzywa UE, by skutecznie skupiła swoje wysiłki na zwalczaniu zarówno handlu ludźmi, jak i przemytu ludzi; apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby inwestowały w identyfikację ofiar handlu ludźmi wśród uchodźców i migrantów i wśród ofiar naruszania praw człowieka w ramach operacji przemytu, kontrolowanych przez siatki przestępcze;
108. podkreśla konieczność przeprowadzenia prac przygotowawczych oraz szkoleń dla członków międzynarodowych cywilnych misji policyjnych, a także dla dyplomatów, urzędników łącznikowych oraz urzędników konsularnych i zajmujących się współpracą na rzecz rozwoju, w celu uzyskania poprawy w zakresie ujawniania ofiar handlu ludźmi; uważa za konieczne przeszkolenie tych grup, ponieważ to one często są

pierwszym punktem kontaktu dla ofiar handlu ludźmi; uważa również, że należy podjąć działania zapewniające tym urzędnikom dostęp do odpowiednich materiałów informacyjnych przeznaczonych dla osób narażonych na handel ludźmi;

109. przypomina, że ogłoszenie w dniu 7 października 2015 r. drugiego etapu operacji EUNAVFOR MED zwanej również operacją Sophia pozwala podjąć konkretną walkę ze zjawiskiem handlu ludźmi, ponieważ w ramach tej operacji dopuszcza się przeprowadzanie inspekcji, przeszukania, zajęcia i zawrócenia na pełnym morzu statków i łodzi, co do których zachodzi podejrzenie, że są wykorzystywane do handlu ludźmi; przypomina, że dotychczas 48 podejrzanych o przemyt ludzi i handel ludźmi zostało przesłuchanych i przekazanych włoskiemu wymiarowi sprawiedliwości; wzywa Unię do kontynuowania i nasilenia swoich operacji na Morzu Śródziemnym;
110. apeluje do UE, aby znalazła konkretne rozwiązania w kwestii legalnych, regularnych, nieopartych na wykorzystywaniu i bezpiecznych dróg dotarcia do UE dla migrantów i uchodźców; przypomina państwom członkowskim i UE o ich obowiązku przestrzegania prawa międzynarodowego, w tym zasady non-refoulement, we wszystkich swoich strategiach politycznych, a zwłaszcza politykach migracyjnych; przypomina, że państwo przyjmujące i państwo pochodzenia powinny zapewnić ofiarom handlu ludźmi bezpieczny i dobrowolny powrót, a także legalne alternatywy repatriacji w przypadkach, gdy stanowiłaby ona zagrożenie dla ich bezpieczeństwa lub bezpieczeństwa ich rodzin; stwierdza, że państwo przyjmujące i państwo pochodzenia muszą zagwarantować niezbędne warunki bezpieczeństwa i reintegracji ofiarom handlu ludźmi po powrocie;
111. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poszanowania Karty Narodów Zjednoczonych, przepisów dotyczących prawa do azylu.
112. wzywa UE do promowania programów służących włączeniu społecznemu migrantów i uchodźców, angażujących kluczowe podmioty z państw trzecich oraz mediatorów kulturowych, pomocnych w uświadamianiu społeczności o procedurze handlu ludźmi i uodpornianiu ich na penetrację przez zorganizowane grupy przestępcze;
113. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia starań w celu ochrony i odnalezienia wszystkich uchodźców lub migrantów, w szczególności dzieci, zaginionych po przybyciu do Europy;
114. z zadowoleniem przyjmuje działania Europolu, zwłaszcza w ramach Focal Point Twins, mające na celu wykrywanie osób, które udają się do państw trzecich z zamiarem niegodziwego traktowania dzieci; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Europolem poprzez zapewnianie systematycznej i szybkiej wymiany danych;
115. przypomina, że przed zawarciem umowy w sprawie liberalizacji reżimu wizowego Komisja musi ocenić ryzyko, jakie stanowi dane państwo trzecie, zwłaszcza w zakresie nielegalnej imigracji; nalega, że siatki przemytu ludzi mogą również wykorzystywać legalne szlaki migracyjne; apeluje zatem do Komisji o włączenie do kryteriów, jakie należy spełnić w celu zawarcia każdej umowy o liberalizacji reżimu wizowego, skutecznej współpracy ze strony zainteresowanych państw trzecich w zakresie handlu ludźmi;
116. zauważa, że UE potrzebuje wiążącego i obowiązkowego podejścia legislacyjnego do

przesiedleń, co stwierdzono w programie Komisji dotyczącym migracji; zwraca uwagę, że przyjęcie ze względów humanitarnych można wykorzystywać jako uzupełnienie przesiedlenia, aby zapewnić ochronę w trybie pilnym, często ochronę tymczasową, najbardziej potrzebującym, np. małoletnim bez opieki, uchodźcom niepełnosprawnym lub osobom wymagającym pilnej ewakuacji medycznej;

117. wzywa UE do udostępnienia państwom trzecim efektów prac nad znormalizowanym systemem gromadzenia danych ilościowych i jakościowych oraz analizy procederu handlu ludźmi w celu opracowania wspólnego lub przynajmniej porównywalnego szablonu w UE i państwach trzecich na potrzeby gromadzenia i analizy danych odnoszących się do wszystkich aspektów handlu ludźmi; podkreśla potrzebę przeznaczenia wystarczających środków finansowych na gromadzenie danych i badania w zakresie handlu ludźmi;
118. zachęca UE do opracowania nowej strategii na rzecz zwalczania handlu ludźmi na okres po 2016 r., o bardziej zdecydowanym i lepiej ukierunkowanym wymiarze, przyznającej dodatkowe priorytetowe znaczenie tworzeniu partnerstw z lokalnym społeczeństwem obywatelskim w państwach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia spoza UE, z rządami i sektorem prywatnym, jak też uwzględnianiu finansowo-gospodarczych aspektów handlu ludźmi;

o

o o

119. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz delegaturom Unii.